

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/102/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119215147
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5119215147.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Nemravovej a členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci žalobcu: T a M trans spedition, s.r.o., so sídlom 935 52 Šarovce 545, IČO: 34 140 425, zastúpeného zástupcom Advokátska kancelária Kašuba spol. s r.o., so sídlom Horná 41, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 859 095, proti žalovanému: MARPIN, s.r.o., so sídlom Kukučínova 573, 024 01 Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 391 085, zastúpenému právnym zástupcom Mgr. Róbertom Kučerom, advokátom, so sídlom U. I. XX, XXX XX A., v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/108/2019-509 zo dňa 21. januára 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/108/2019-509 zo dňa 21. januára 2022 v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a vo výroku o trovách konania a vo výroku, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/20/2020 zo dňa 11.03.2020, p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/108/2019-509 zo dňa 21. januára 2022 v napadnutom výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania o d m i e t a .

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamietla, žalobu zamietla, zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/20/2020 zo dňa 11.03.2020 v celom rozsahu. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Okresný súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na deň 02.10.2020, ktoré bolo na návrh žalobcu odročené, a to z dôvodu trvajúcej práceneschopnosti konateľa právneho zástupcu žalobcu. Ďalší termín pojednávania súd stanovil na deň 06.11.2020, pričom aj predmetné pojednávanie bolo opätovne odročené z dôvodov na strane právneho zástupcu žalovaného ako covid pozitívnej osoby a súčasne z dôvodov na strane právneho zástupcu žalobcu, ktorý svoju žiadosť o odročenie pojednávania odôvodňoval s poukazom na vyhlásený núdzový stav a prijaté mimoriadne opatrenia v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii. Následne určený termín pojednávania, ktorý sa mal uskutočniť dňa 12.01.2021, bol súdom zrušený z dôvodu zákazu vychádzania na základe Uznesenia Vlády SR vyhláseného v Zbierke zákonov pod č. 453/2020 Z.z. a odporúčania Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, pričom súd určil nový termín pojednávania na deň 09.03.2021. V súvislosti s následným predĺžením účinnosti Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z.z. o vykonávaní pojednávaní, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu došlo k opätovnému zrušeniu nariadeného

pojednávania a k určení nového termínu pojednávania na deň 28.05.2021. V súvislosti s týmto termínom pojednávania právny zástupca žalobcu opätovne požiadal o odročenie pojednávania zo zdravotných dôvodov, poukazujúc na trvajúcu práceneschopnosť konateľa Advokátska kancelária Kašuba spol. s r.o. Rovnaká situácia sa opakovala po nariadení termínu pojednávania na deň 05.10.2021.

3. Po určení nového termínu pojednávania na deň 11.01.2022 právny zástupca žalobcu doručil Okresnému súdu Žilina podaním zo dňa 05.01.2022 návrh na vstup správcu do konania na miesto žalobcu a súčasne návrh na odročenie pojednávania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka spoločnosť TENA OIL, a. s., so sídlom Langsfeldova 5405/1, 036 01 Martin, IČO: 52 392 651 (ďalej len „Úpadca“) uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 9K/12/2019-675 zo dňa 01.04.2020, ku ktorému došlo po tom, ako dňa 12.07.2019 M. M. - TENA OIL, IČO: 37 405 519 previedol svoj podnik na spoločnosť Úpadcu, čím zároveň došlo aj k navýšeniu základného imania Úpadcu nepeňažným vkladom prevádzaného podniku právneho predchodcu do spoločnosti Úpadcu. Za správcu konkurznej podstaty Úpadcu bol súdom ustanovený JUDr. Erik Končok, so sídlom správcu Vojtecha Tvrdeho 793/21, Žilina. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 68/2020 dňa 07.04.2020. Z uvedenej skutočnosti žalobca dovodzuje zákonné prerušenie konania, vychádzajúc z toho, že predmetná žaloba, v rámci ktorej sa žalobca domáha určenia neúčinnosti právneho úkonu, sa týka majetku Úpadcu, ktorý podlieha konkurzu. Žalobca má za to, že v prerušenom konaní môže pokračovať správca. Na základe uvedeného žalobca navrhol vstup správcu do konania na miesto žalobcu. V nadväznosti na uvedené prerušenie konania a návrh na vstup správcu do konania na miesto žalobcu, žalobca súčasne navrhol opätovné odročenie pojednávania.

4. Spolu s návrhom žalobca pripojil výpis z Obchodného vestníka č. 68/2020 zo dňa 07.04.2020, vyhlásenie vkladateľa o vložení nepeňažného vkladu do spoločnosti zo dňa 03.07.2019, oznámenie TENA OIL, a. s. zo dňa 11.07.2019.

5. Na podanie právneho zástupcu žalobcu súd oznámil žalobcovi, že o procesnom návrhu žalobcu zo dňa 05.01.2022 súd rozhodne na pojednávaní, ktoré sa uskutoční v stanovenom termíne dňa 11.01.2022.

6. V reakcii na uvedené stanovisko okresného súdu k žiadosti o odročenie pojednávania právny zástupca žalobcu na podporu svojej argumentácie poukázal na obsah komentára JUDr. Milana Ďuricu k § 57 zákona o konkurze a reštrukturalizácii s tým, že konanie je zo zákona prerušené a správca konkurznej podstaty Úpadcu - dlžníka, ktorý súhlasí so svojou účasťou v konaní na miesto žalobcu, je aktívne vecne legitímovaný zo zákona na pokračovanie v konaní o určenie odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka. Právny zástupca žalobcu ďalej uviedol, že žalobca má voči spoločnosti TENA OIL, a. s. prihlásenú pohľadávku v konkurzom konaní a táto pohľadávka je zistená, avšak voči dlžníkovi M. M. - TENA OIL, ktorý vykonal odporovateľný právny úkon ako dlžník ešte pred vložením svojho podniku do spoločnosti TENA OIL, a. s., žalobca nemá vykonateľnú pohľadávku, o ktorej sa však vedú súdne konania na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18Cb/77/2019 a 18Cb/78/2019 v rozsahu už zistenej pohľadávky žalobcu voči Úpadcovi TENA OIL, a. s., v ktorých sa majú konať pojednávania dňa 19.01.2022. Žalobca preto navrhol prerušenie predmetného konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18Cb/78/2019 a v nadväznosti na tento procesný návrh opätovne navrhol odročenie pojednávania nariadeného na deň 11.01.2022.

7. K žiadosti právneho zástupcu žalobcu bolo opätovne okresným súdom žalobcovi oznámené, že o návrhu na prerušenie konania bude okresný súd rozhodovať na pojednávaní v stanovenom termíne dňa 11.01.2022.

8. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v § 42a ods. 1, 2, 3, 4, 5 zák. č. 40/1964 Zb., Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 42b ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 39 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka okresný súd žalobu zamietol.

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že bezprostredne pred uskutočnením pojednávania konaného dňa 11.01.2022 okresný súd preverení v súdnom registri zistil, že doposiaľ nie je vedené konanie o vylúčenie majetku, ktorý tvoril predmet odporovanej kúpnej zmluvy, z konkurznej podstaty Úpadcu TENA OIL, a. s., rovnako nahliadnutím do Obchodného vestníka nebolo zistené, že by

správca konkurznej podstaty Úpadcu TENA OIL, a. s. zapísal do konkurznej podstaty úpadcu majetok, ktorý tvoril predmet odporovaného právneho úkonu dlžníka podľa špecifikácie uvedenej žalobcom v podanej žalobe vo veci sp.zn. 10Cb/108/2019 a rovnako nebolo zistené podanie odporovacej žaloby správcom, prípadne iné skutočnosti majúce priamy dopad na procesné podmienky tohto konania s dôsledkom prerušenia konania Okresného súdu Žilina pod sp.zn. 10Cb/108/2019, to všetko za súčasného konštatovania, že žalobca sa domáha určenia právnej neúčinnosti právneho úkonu dlžníka, a to nielen vo vzťahu k pohľadávke z titulu úhrady kúpnej ceny tovaru dodaného dlžníkovi v sume 304.339,08 eur, z ktorého vzťahu je aktuálnym dlžníkom Úpadca na základe zákonného prechodu záväzku v súvislosti s predajom podniku, ale tiež vo vzťahu k vymáhateľnej pohľadávke žalobcu, ktorú má voči dlžníkovi M. M. - fyzickej osobe z titulu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka.

10. Na pojednávaní konanom dňa 11.01.2022 okresný súd vyhlásil rozhodnutie, ktorým návrh žalobcu na pripustenie zmeny procesnej strany žalobcu učineny podaním žalobcu zo dňa 05.01.2022 zamietol. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že v zmysle § 47 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane Úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu.

11. Z citovaného § 47 ods. 1 ZKR teda vyplýva, že prerušenie súdnych a iných konaní zákonná úprava predpokladá vtedy, ak sa tieto konania týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, ktorý patrí úpadcovi. V takom prípade dochádza k prerušeniu konania ex lege, a preto nie je potrebné o tom rozhodovať súdom. Majetok, ktorý podlieha konkurzu, bližšie vymedzuje § 67 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom za tento majetok zákonná úprava vymedzuje majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu, majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky a prípadne iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon.

12. V posudzovanej právnej veci sa žalobca domáha určenia právnej neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi dlžníkom a žalovaným ako tretou osobou, ktorá nadobudla majetok dlžníka, a to v čase pred vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu. Predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu je platnosť právneho úkonu, to znamená, že platným právnym úkonom kúpnej zmluvy došlo k prevodu vlastníckeho práva majetku dlžníka na tretiu osobu, v danom prípade žalovaného. Pokiaľ k vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka TENA OIL, a. s. (Úpadcu) došlo zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku dňa 07.04.2020 s účinkami zverejnenia dňa 08.04.2020 a k uzatvoreniu odporovanej kúpnej zmluvy dňa 25.01.2019, je možné konštatovať, že majetok, ktorého sa odporovateľnosť týka, nie je priamo majetkom patriacim úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu. K prerušeniu konania by v teoretickej rovine mohlo dôjsť v prípade, ak by správca majetok, ktorý bol Úpadcom prevedený na tretiu osobu odporovateľným právnym úkonom alebo neplatným právnym úkonom, zapísal do konkurznej majetkovej podstaty Úpadcu, k čomu však k momentu rozhodovania súdu nedošlo, prípadne, ak by správca konkurznej podstaty úpadcu využil svoju aktívnu vecnú legitímáciu po vyhlásení konkurzu a uplatnil svoje odporovacie právo alebo iný z veriteľov úpadcu v rámci konkurzného konania za podmienok vyplývajúcich zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). V takom prípade by nastal predpoklad upravený v § 67 ods. 1 psím. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, to znamená, že zápisom majetku do konkurznej podstaty by išlo o iný majetok ustanovený zákonom o konkurze a reštrukturalizácii.

13. Pre posúdenie podmienok konania v danej veci okresný súd hodnotí za právne významné, že žalobcovi svedčí pohľadávka nielen voči úpadcovi, na ktorého prešli záväzky z predaja podniku dlžníka, ale tiež voči dlžníkovi, ktorý zo zákona ručí za splnenie záväzku dlžníka. Voči dlžníkovi sa žalobca preukázateľne domáha vydania exekučného titulu, z čoho je zrejmé, že odporovateľnosť právneho úkonu je viazaná nielen na pohľadávku voči úpadcovi, ktorú môže žalobca ako veriteľ po vyhlásení konkurzu uspokojovať z majetkovej podstaty úpadcu, ale tiež voči dlžníkovi z titulu zákonného ručenia, v ktorom prípade vedení exekúcie nič nebráni, a preto nie je možné vylúčiť ani legitímáciu žalobcu na podanie odporovacej žaloby pre náhradné uspokojenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi.

14. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd poznamenal, že predpokladom úspešnej odporovateľnosti je platnosť a účinnosť odporovaného právneho úkonu, pretože odporovateľnosť možno uplatňovať iba pri právnych úkonoch, ktoré vyvolali zákonom predpokladané právne účinky. V prípade uzatvorenej kúpnej zmluvy ide o také právne úkony, ktoré vyvolali zmenu vlastníckeho práva k predmetu kúpy. Je možné stotožniť sa s právnym názorom žalobcu, že odporovateľnosť v konkurze je možné uplatňovať najskôr až po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, čo vyplýva z aktívnej vecnej legitímácie, ktorú má po vyhlásení konkurzu správca a prípadne veriteľ, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku, ak odporovateľnosť neuplatní správca konkurznej podstaty úpadcu. Pred vyhlásením konkurzu môže veriteľ podať odporovaciu žalobu a domáhať sa neúčinnosti právnych úkonov podľa § 42a Občianskeho zákonníka, avšak za predpokladu, že majetok, ktorý bol prevedený odporovaným právnym úkonom dlžníka, nie je zapísaný do konkurznej podstaty úpadcu, prípadne správca alebo veriteľ úpadcu nepodá odporovaciu žalobu podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Napriek tomu, že aktuálna právna úprava explicitne neupravuje vzťah odporovacej žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka a podľa § 57 ZKR, z ich podstaty a účelu konkurzného a odporovacieho konania možno dovodiť prednosť úpravy podľa § 57 ZKR. Pokiaľ však žalobca je veriteľom vymáhateľnej pohľadávky voči viacerým dlžníkom z rôznych právnych dôvodov, tak súd v ktoromkoľvek štádiu prihliada na podmienky konania a možnosti prípadného fakultatívneho prerušenia konania, to všetko v pomeroch konkrétnej prejednávanej veci. V situácii, keď k momentu pojednávania a rozhodovania súdu žalobca nepreukázal splnenie všetkých kumulatívne stanovených podmienok odporovateľnosti právneho úkonu tak, aby bolo možné žalobe vyhovieť, akékoľvek prerušenie konania by bolo v rozpore s čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a teda výsledok tohto konania by v prípade neúspešnej žaloby nemal a nemohol mať žiaden dopad na uspokojenie ostatných veriteľov úpadcu v konkurznom konaní. Rovnako rozhodnutie v danej veci nevytvára žiadnu procesnú prekážku pre uplatnenie odporovacieho práva správcom konkurznej podstaty úpadcu.

15. Rovnako je potrebné konštatovať, že úpadca nie je procesnou stranou tohto konania a správca nevstupuje do konania na miesto žalobcu ako veriteľa. Správca nadobúda aktívnu vecnú legitímáciu na podanie odporovacej žaloby podľa ZKR, avšak k momentu rozhodovania súdu takáto žaloba podaná nebola. V konaní vedenom podľa § 42a Občianskeho zákonníka podľa názoru konajúceho súdu nemôže po vyhlásení konkurzu pokračovať správca, keďže podmienky uplatnenia odporovateľnosti, zákonné lehoty, účinky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu ako aj samotný žalobný návrh podľa § 42a Občianskeho zákonníka a podľa ZKR sú rozdielne. Navyše žalobca má v danej veci postavenie veriteľa tak voči Úpadcovi, ako aj voči dlžníkovi, na ktorého majetok vyhlásený konkurz nebol. Správca konkurznej podstaty úpadcu vystupuje v prerušených konaniach podľa § 47 ods. 1 ZKR na mieste Úpadcu, nie na mieste veriteľa alebo tretej osoby tak, ako to vyplýva z § 47 ods. 4 ZKR. Opačný výklad by viedol k absurdnej situácii, keď v prípade nepodania návrhu správcu na pokračovanie v „prerušenom konaní“ a nesúhlase dlžníka s pokračovaním v konaní by podľa § 47 ods. 4 ZKR nastali účinky späťvzatia žaloby, a teda žalobca by bol vylúčený z možnosti dosiahnuť odporovacou žalobou náhradné uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi M. M. ako fyzickej osobe. Súd v ktoromkoľvek štádiu konania posudzuje podmienky konania a rovnako okolnosti fakultatívneho prerušenia konania podľa § 164 CSP, podľa ktorého ustanovenia ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

16. Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho iného konania vedeného na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/78/2019, v rámci ktorého žalobca vedie konanie o zaplatenie pohľadávky voči dlžníkovi M. M. TENA OIL s predpokladom následného preukázania existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, súd uvedený procesný návrh hodnotil v kontexte ostatných žalobcom uvádzaných tvrdení v žalobe a predložených dôkazov a s prihliadnutím na povinnosť súdu vyjadrenú v čl. 17 CSP, podľa ktorého ustanovenia súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. V danej procesnej situácii by súd pristúpil k fakultatívnemu prerušeniu konania za predpokladu, že jedinou žalobcom nesplnenou podmienkou úspešnosti odporovacej žaloby by bol nedostatok preukázania existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu priznanej mu exekučným titulom, čo však v pomeroch prejednávanej veci naplnené nebolo. Vzhľadom na uvedené súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol a pokračoval v konaní, vykonal dokazovanie na základe zisteného skutkového stavu z vykonaných dôkazov vo veci rozhodol.

17. Okresný súd poznamenal, že oprávnenie žalobcu navrhnúť, aby do konania na miesto žalobcu alebo na miesto žalovaného vstúpil iný subjekt práva, zákonná úprava v § 80 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) viaže na existenciu právnej skutočnosti, ktorá nastala po začatí konania, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Predpokladom úspešnosti takéhoto procesného návrhu v zmysle § 80 ods. 1 CSP je teda preukázanie skutočnosti, resp. predpokladu, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností, o ktorých sa koná a súčasne súhlas subjektu, ktorý má vstúpiť na miesto žalobcu. V takom prípade právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované aj pre vstupujúci subjekt do konania, ktorý prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu. Ako už súd uviedol pri odôvodnení uznesenia Okresného súdu Žilina vyhláseného priamo na pojednávaní, vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka nedochádza k prechodu práv a povinností, o ktorých sa koná, ale vzniká oprávnenie správcu uplatniť odporovateľnosť právnych úkonov dlžníka za predpokladov explicitne upravených v § 57 a nasl. ZKR. Správca v prerušených konaniach vstupuje do konania na miesto Úpadcu, nikdy nie na miesto veriteľa. Navyše, žalobca odvodzuje svoj žalovaný nárok nielen z existencie svojej pohľadávky voči Úpadcovi, ale tiež voči pôvodnému dlžníkovi M. M. z titulu zákonného ručenia, na ktorého konkurz vyhlásený nebol. Z uvedeného je zrejmé, že v posudzovanej právnej veci nenastali právne skutočnosti predpokladané § 80 CSP pre zmenu procesnej strany. Z uvedených dôvodov okresný súd návrh žalobcu na zmenu procesnej strany žalobcu ako nedôvodný zamietol (uznesenie súdu vyhlásené na pojednávaní dňa 11.01.2022 za prítomnosti procesných strán bez prípustného opravného prostriedku).

18. Z obsahu žaloby a prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáha určenia odporovateľnosti v žalobe označenej kúpnej zmluvy v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka, pričom dôvodnosť svojej žaloby žalobca založil na tvrdení, že napadnutým právnym úkonom kúpnej zmluvy, ktorú mal uzatvoriť dlžník žalobcu M. M. TENA OIL so žalovaným v období mesiacov január až február roku 2019, a ktorej predmetom bol prevod hnutelných vecí bližšie špecifikovaných v žalobnom návrhu, došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu v celkovej sume 304.339,08 Eur s príslušenstvom.

19. Žalovaný svoju procesnú obranu založil na tvrdení, že žalobca podanou žalobou nepreukázal existenciu svojej vymáhateľnej pohľadávky, nepreukázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, ktorým by došlo k zmareniu uspokojenia pohľadávky žalobcu. Rovnako žalovaný poprel preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosť žalovaného ako nadobúdateľa predmetu kúpy o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Súčasne žalovaný uviedol, že v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi dlžníkom a žalovaným, dohodnutá kúpna cena zodpovedala skutočnej hodnote predmetu kúpy, a preto nemohlo dôjsť k zmenšeniu majetku dlžníka. Žalobca nepreukázal neekvivalentnosť ceny predmetu kúpy, pričom v žalobe označené nádrže AdBlue, ktoré mali tvoriť predmet kúpy, podľa obrany žalovaného nezodpovedajú špecifikácii tovaru tak, ako bol tento uvedený v prílohe k faktúre, ktorou predávajúci vyúčtoval kupujúcemu kúpnu cenu tovaru. Žalovaný uviedol, že s dlžníkom obchodoval dlhé roky, dodával dlžníkovi tovar a vzhľadom na niekoľkoročné obchodné skúsenosti s dlžníkom v dobrej viere žalovaný od neho odkúpil 147 ks nádrží na AdBlue.

20. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol k otázke aktívnej legitímácie žalobcu a vo väzbe na obsah § 42a Občianskeho zákonníka, že aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu je veriteľ dlžníka, ktorý v čase, keď mal voči veriteľovi záväzok vyplývajúci z vymáhateľnej pohľadávky, urobil taký právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie tejto vymáhateľnej pohľadávky. Nakoľko neúčinnosť odporovateľného právneho úkonu je neúčinnosťou relatívnou, táto pôsobí na základe právoplatného rozsudku, ktorým súd určí, že právny úkon je odporovateľný iba vo vzťahu k žalobcovi v predmetnom konaní, pričom vo vzťahu k ostatným veriteľom dlžníka zostáva takýto právny úkon účinný. Podmienky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu súd preto posudzuje podľa § 42a Občianskeho zákonníka vo vzťahu ku konkrétnemu veriteľovi, t.j. v prejednávanej veci vo vzťahu k žalobcovi. Iná situácia nastáva v podmienkach odporovateľnosti podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii, kedy súd na základe žaloby podanej správcom konkurznej podstaty úpadcu posudzuje existenciu odporovateľnosti vo vzťahu k pohľadávkam ktoréhokoľvek veriteľa dlžníka, ktorý si prihlásil v konkurznom konaní dlžníka svoju pohľadávku voči úpadcovi. Z obsahu skutkových tvrdení uvedených žalobcom v podanej žalobe vyplýva, že žalobca sa domáha určenia odporovateľnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, ktorú mal dlžník žalobcu uzatvoriť so žalovaným v období mesiacov január až február roku 2019, kedy mal žalobca predať žalovanému 147 kusov nádrží na AdBlue, do ktorých dlžník aj napriek tomu po predaji objednával od žalobcu tovar až do mesiaca

máj 2019. Na preukázanie svojho tvrdenia k uzatvorenej kúpnej zmluve žalobca predložil okresnému súdu faktúru č. 191009848, vystavenú predávajúcim - dlžníkom M. M., podnikajúcim pod obchodným menom M. M. TENA OIL dňa 25.01.2019, z obsahu ktorej vyplýva, že k uskutočneniu predaja tovaru došlo dňa 25.01.2019, v špecifikácii, ktorá je vymedzená v rámci predmetu fakturácie a súčasne v prílohe k faktúre (č.l. 110 až č.l. 112) v celkovej kúpnej cene 88.200,- Eur s dátumom splatnosti faktúry dňa 05.02.2019. Moment uzatvorenia odporovanej kúpnej zmluvy potvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe a k uvedenému momentu žalovaný predloženým znaleckým posudkom preukazoval všeobecnú hodnotu predmetu kúpy.

21. Okresný súd konštatoval, že z ostatných skutkových tvrdení žalobcu ďalej vyplýva, že pohľadávka žalobcu, ktorá mala byť predmetným právnym úkonom kúpnej zmluvy ukrátená, žalobcovi vznikla v mesiaci február až máj 2019 v súvislosti s uskutočnenými dodávkami tovaru do predmetných nádrží žalovaného. Napriek tomu, že žalovaný v rámci procesnej obrany už vo vyjadrení k žalobe namietol existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu k okamihu uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, žalobca na takto uplatnenú procesnú obranu žalovaného do termínu pojednávania nereagoval. Napriek tomu, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pripúšťa možnosť úspešne sa domáhať odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka aj za stavu, že medzi dlžníkom a žalobcom neexistoval právny vzťah v čase uzatvárania tohto odporovaného právneho úkonu (obdobne rozsudok NS SR zo dňa 18. decembra 2002, sp. zn. 5 Cdo 142/02), avšak v konaní musí byť objektívne preukázané, že tretia osoba, v konkrétnom prípade žalovaný, musela úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa za daných okolností pri náležitej starostlivosti poznať. V konaní nespornou skutočnosťou je, prihlásenie pohľadávky žalobcom v konkurznom konaní úpadcu, čo predstavuje uplatnenie pohľadávky na súde a rovnako je nesporné, že pohľadávka žalobcu v časti istiny 304.339,08 eur bola v konkurznom konaní správcom zistená. Rovnako je nesporné, že žalobca si uplatnil svoju pohľadávku z titulu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka voči dlžníkovi M. M. na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18Cb/78/2019, ktoré konanie k okamihu rozhodovania súdu nebolo doposiaľ právoplatne skončené, ale jedná sa nepochybne o pohľadávku veriteľa vymáhateľnú na súde s predpokladom vydania exekučného titulu, na základe ktorého je možné vykonať exekúciu na majetok dlžníka. Pod dlžníkom veriteľa je pritom potrebné rozumieť nielen osobu, ktorá je zaviazaná uspokojiť pohľadávku veriteľa, tzn. svoj vlastný dlh, ale aj ručiteľa a ďalšie osoby, ktoré sú zákonom zviazané uspokojiť pohľadávku veriteľa.

22. Jednou z kumulatívne stanovených podmienok úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu je existencia ukracujúceho právneho úkonu, ktorej nedostatok žalovaný namietol v rámci uplatnenej procesnej obrany. V súvislosti s namietanou neekvivalentnosťou dojednanej kúpnej ceny v rámci kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi dlžníkom a žalovaným, žalobca ako dôkaz označil a k žalobe pripojil časť znaleckého posudku č. 31/2019 (č.l. 113 súdneho spisu) s prehľadom investícií podniku M. M. TENA OIL za rok 2018, medzi inými nádrží Bluemaster 5000 v cene 2.129,- Eur a nádrží AdBlue v cene 2.743,70 Eur a emailovú ponuku dlžníka zo dňa 06.12.2018, ktorou dlžník navrhol žalobcovi uskutočnenie obchodného prípadu, a to prevzatie leasingu na nádrže 192 ks 5000 l po 2.200,- Eur (email. komunikácia zo dňa 06.12.2018 č.l. 116 spisu). Žalovaný na preukázanie primeranosti v zmluve dohodnutej kúpnej ceny predložil ako dôkaz do obsahu spisového materiálu Znalecký posudok na stanovenie všeobecnej hodnoty zložiek majetku (VŠH) č. 011/2020 vypracovaný znaleckou organizáciou PBT, s.r.o. zo dňa 12.03.2020 (č.l. 238 spisu), ktorý súd v procese dokazovania hodnotil ako súkromný znalecký posudok, ktorý je opatrený doložkou podľa § 209 ods. 2 CSP. Z obsahu posudku vyplýva, že na základe objednávky žalovaného znalec stanovil všeobecnú hodnotu zložiek majetku, t.j. nádrží na AdBlue 5000 litrov jednoplášťových a nádrží na AdBlue 5000 litrov dvojplášťových ku dňu 25.01.2019, t.j. ku dňu, kedy malo dôjsť k uzavretiu odporovanej kúpnej zmluvy, ktorých hodnotené zložky mali byť znalcom identifikované počas fyzickej obhliadky predmetu kúpy na základe výrobného čísla podľa fotodokumentácie a na základe ich fyzickej prítomnosti. Znalec v posudku konštatuje, že pri stanovení VŠH bol vzatý do úvahy o.i. skutočný technický stav stroja zistený v riadnej prevádzke s prihliadnutím na jeho funkčnosť a daný stupeň fyzického a morálneho opotrebenia a súčasne bol zohľadnený dátum zaradenia majetku do prevádzky t.j. dátum 04.09.2013, známy z výrobných štítkov oceňovaného majetku.

23. Napriek žalovaným uplatnenej procesnej obrane a predloženým dôkazom, žalobca sa k procesnej obrane žalovaného pred uskutočnením pojednávania v danej veci bližšie nevyjadril. K otázke (ne)primeranosti dohodnutej kúpnej ceny žalobca neoznačil žiaden dôkaz.

24. K podmienke existencie ukracujúceho právneho úkonu dlžníka okresný súd konštatoval, že ukracujúcim právnym úkonom je taký právny úkon, ktorý vedie k zmenšeniu majetku dlžníka a súčasne, ak v dôsledku vzniknutého zmenšenia majetku má takýto právny úkon za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť tohto úkonu, veriteľ by sa aspoň čiastočne uspokojil.

25. Len k momentu uzavretia odporovanej kúpnej zmluvy je možné posudzovať úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu ako svojho veriteľa a rovnako vedomosť žalovaného o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno je na žalobcovi (veriteľovi). Napriek tomu, že uvedená podmienka odporovateľnosti právneho úkonu sa viaže k psychickému stavu dlžníka a tretej osoby, tzn. že sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania, ale len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu dlžníka, či vedomosť o ňom dovodiť (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. mája 2008, sp. zn. 4 Cdo 149/2018), je možné konštatovať, že okrem personálneho prepojenia dlžníka s konateľom žalovaného v obchodnej spoločnosti DEXOLL, s.r.o. (pod pôvodným obchodným menom PG INVEST, spol. s r.o.) žalobca neuviedol iné skutkové tvrdenia a neoznačil dôkazy, ktorými by preukazoval naplnenie aj tejto subjektívnej stránky odporovateľnosti právneho úkonu, o to viac, ak k uzatvoreniu odporovaného právneho úkonu malo dôjsť skôr, ako vznikol právny vzťah súvisiaci s „ukrátenou“ pohľadávkou žalobcu medzi žalobcom a dlžníkom. Žalobca poukázal na zmluvu uzatvorenú medzi dlžníkom a konateľom žalovaného, ktorou žalobca previedol svoj obchodný podiel v obchodnej spoločnosti PG INVEST, spol. s r. o. aktuálne DEXOLL, s. r. o. na konateľa žalovaného ako na jedného zo spoločníkov tejto obchodnej spoločnosti (DEXOLL, s.r.o.). Napriek tomu, že žalovaný v rámci procesnej obrany uvádzal dlhodobé obchodné vzťahy s dlžníkom a bránil sa tiež znaleckým posudkom určenou všeobecnou hodnotou predmetu kúpy a znaleckým posudkom stanovenou všeobecnou hodnotou podniku M. M. TENA OIL č. 31/2019 zo dňa 20.09.2018 a z neho vyplývajúcim stavom majetku dlžníka za účelom ocenenia nepeňažného vkladu dlžníka k 02.07.2019 v sume 7.095.290,- Eur, aj táto procesná obrana žalovaného ostala do termínu uskutočneného pojednávania u žalobcu bez povšimnutia.

26. Pokiaľ žalobca na pojednávaní uviedol svoje podozrenie, že dlžník antedatoval faktúru, ktorou vyúčtoval žalovanému kúpnu cenu dodaného tovaru do mesiaca január 2019, a to s poukazom na následné objednávky tovaru do týchto nádrží v období mesiacov február až máj 2019, čím žalobca až na pojednávaní spochybnil pravdivosť dôkazu, ktorý sám žalobca v konaní predložil okresnému súdu spolu s podanou žalobou na preukázanie svojich tvrdení, je možné konštatovať, že postup žalobcu nezodpovedá princípu sudcovskej koncentrácie konania a takýto postup nemožno hodnotiť ako efektívny a kvalifikovaný v konaní. Ak v takom prípade žalobca navrhol vykonanie dôkazov k otázke zavedenia faktúry č. 191009848 zo dňa 25.01.2019 do kontrolného výkazu dlžníkom a žalovaným prostredníctvom dopytu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky k otázke existencie kúpnej zmluvy, resp. momentu jej uzatvorenia, je možné konštatovať, že žalobcom navrhované dokazovanie smerovalo k preukázaniu iných väd právneho úkonu, pre ktoré by bolo možné vysloviť ich neplatnosť. V tejto súvislosti okresný súd poznamenal, že odporovacia žaloba je procesným prostriedkom ochrany veriteľov pred takými úkonmi dlžníka, ktoré sú inak platné z hľadiska obsahových a formálnych náležitostí konkrétneho zmluvného typu a z hľadiska náležitostí právnych úkonov netrpia vadou, pre ktorú by bolo možné vysloviť ich neplatnosť, ale ktorými dlžník dosiahne ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov. Spôsob vedenia účtovnej evidencie, dokumentácie podnikateľmi nemôže byť spoľahlivým dôkazom preukazujúcim moment uskutočnenia právnych úkonov, a to najmä tých, ktorých predmetom je prevod hnutelných vecí. Posúdenie tohto dôkazného návrhu žalobcu súd uskutočnil aj s prihliadnutím na vyššie označené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 27. mája 2008, sp. zn. 4 Cdo 149/2018 a z neho vyplývajúce právne závery. V situácii, že dňa 12.07.2019 došlo preukázateľne k prevodu podniku M. M. TENA OIL, IČO: 37 405 519 na spoločnosť TENA OIL, a.s., IČO: 52 392 651 (Úpadcu), predajom podniku v zmysle § 476 a § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na úpadcu prešli všetky práva a záväzky, na ktoré sa predaj vzťahuje. V zmysle § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka sa na prechod záväzku nevyžaduje súhlas veriteľa, avšak predávajúci ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Žalobca ako veriteľ má právo domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky tak voči právnomu nástupcovi dlžníka z titulu zákonného prechodu záväzkov pri predaji podniku podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj voči pôvodnému dlžníkovi z právneho titulu zákonného ručenia predávajúceho v zmysle § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka. V dôsledku predaja podniku dochádza k situácii, že veriteľ predávajúceho má naďalej pohľadávky voči kupujúcemu, keď pohľadávka prešla v zmysle § 477 ods.

1 Obchodného zákonníka na kupujúceho a zároveň aj pohľadávku z ručenia voči predávajúcemu, a teda má k dispozícii dve majetkové masy na uspokojenie svojho nároku. K podmienke ukracujúceho právneho úkonu súd konštatuje, že pokiaľ žalobca na preukázanie neekvivalentne dohodnutej kúpnej ceny predložil ako dôkaz časť znaleckého posudku Výskumného ústavu riadenia hodnoty podniku s.r.o. č. 31/2019, ktorého obsahom je prehľad investícií podniku za rok 2018 s ocenením nádrží BlueMaster 5000 litrov v hodnote 2.129,- eur a ďalších nádrží AdBlue v hodnote 2.743,70 eur a v nadväznosti na predložený listinný dôkaz súčasne pripojil e-mailovú komunikáciu dlžníka a žalobcu zo dňa 06.12.2018, ktorej predmetom bola ponuka odpredaja nádrží v počte 192 kusov po 2.200,- eur, dvoch kusov po 9.400,- eur a 7 kusov v sume 100.800,- eur, s čistou hodnotou nádrží 407.518,- eur, súd dospel k záveru, že žalobcom takto predložené dôkazy neposkytujú spoľahlivý podklad pre stanovenie (ne)ekvivalentnosti kúpnej ceny dohodnutej stranami odporovaného právneho úkonu. Tovar, ktorého cena vyplýva zo žalobcom predložených dôkazov, nie je možné stotožniť s predmetom kúpy tak, ako bol bližšie špecifikovaný v prílohe faktúry č. 191009848 a tak, ako bol vymedzený žalobcom v podanej žalobe. Napriek tomu, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa s obsahom listinného dôkazného prostriedku, ktorý predložil žalovaný v rámci uplatnenej procesnej obrany, Znaleckým posudkom č. 011/2020 vypracovaným znaleckou organizáciou PBT s.r.o., žalobca sa k jeho obsahu do termínu pojednávania nevyjadril a správnosť záverov vyplývajúcich zo šetrení znaleckej organizácie namietol až v priebehu pojednávania bez relevantnej argumentácie a bez označenia akýchkoľvek dôkazov na podporu svojich tvrdení.

27. Zo Znaleckého posudku č. 011/2020 vyplýva, že znalecká organizácia určila všeobecnú hodnotu predmetu kúpy na základe vykonaného prieskumu trhu a rovnako ohliadkou ohodnocovaných zložiek majetku, na podklade ktorých znalec určil pre interné účely žalovaného všeobecnú hodnotu jednoplášťovej nádrže AdBlue 5000 litrov k dátumu uzavretia kúpnej zmluvy 25.01.2019 vo výške 520,- eur bez DPH a všeobecnú hodnotu dvojplášťovej nádrže AdBlue 5000 litrov ku dňu nákupu nádrží, t.j. ku dňu 25.01.2019 v sume 541,- eur bez DPH. Z posudkovej časti žalovaným predloženého znaleckého posudku č. 011/2020 časti II. B, bod 1 označenej ako „Východisková hodnota stroja“ je zrejme, že stroje a zariadenia, ktoré boli obstarané pred viac ako 10 rokmi, ktoré tvorili predmet odporovanej kúpnej zmluvy, nezodpovedajú žalobcom vymedzeným investíciám v rámci znaleckého úkonu č. 011/2020, teda nejedná sa o ocenenie totožných vecí, ktoré tvorili predmet žalobcom napadnutej kúpnej zmluvy. Rovnako je možné konštatovať, že aj žalobcom predložená e-mailová komunikácia neumožňuje súdu stotožnenie vecí ponúkaných dlžníkom žalobcovi na predaj s predmetom kúpy, ktorý bol vymedzený prílohou faktúry vystavenej dlžníkom dňa 25.01.2019.

28. Okresný súd konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie jednej z kumulatívne stanovených podmienok úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, a to objektívnej stránky odporovateľnosti, ktorou je ukrátenie veriteľa, tzn. skutočnosti, či odporovateľnosťou napadnutý právny úkon viedol k zmenšeniu majetku dlžníka, a či v dôsledku vzniknutého zmenšenia majetku má takýto úkon za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci nebyť takéhoto úkonu, by sa z majetku dlžníka inak uspokojiť mohol. V danom prípade teda nie je dôležité, aký bol majetok dlžníka v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, ale to, či majetok bol odporovateľným právnym úkonom zmenšený, a či dlžníkovi ostal majetok, z ktorého by pohľadávka žalobcu ako veriteľa mohla byť uspokojená. Len zmenšenie dlžníkovho majetku v dôsledku určitého právneho úkonu samé o sebe nezakladá dôvod odporovateľnosti, ale pristupuje ďalšia podmienka ukracujúceho úkonu, a to skutočnosť, že takto zmenšený dlžníkov majetok nestačí na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa. K ukráteniu pohľadávky veriteľa v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka teda nedochádza vtedy, pokiaľ dlžník vlastní taký majetok, ktorý postačuje na to, aby sa z neho veriteľ uspokojil.

29. Podľa vyššie vymedzeného pojmu ukrátenia veriteľa bol žalobca povinný tvrdiť a preukázať nielen skutočnosť, či k predaju tovaru dlžníka došlo za ekvivalentnú kúpnu cenu, čo žalobca spoľahlivo nepreukázal, ale súčasne bol povinný tvrdiť a preukázať, či dlžník vlastní taký majetok, ktorý postačuje na to, aby mohol byť z neho veriteľ uspokojený v exekúcii. Do momentu pojednávania žalobca v podanej žalobe okrem označenia ďalších veriteľov dlžníka a skutočnosti nakladania so svojimi obchodnými podielmi v spoločnostiach s ručením obmedzeným neuviedol vo vzťahu k dlžníkovi žiadne ďalšie tvrdenia k majetkovým pomerom dlžníka a hoci žalobca preukázateľne vedie voči dlžníkovi konanie, ktorého cieľom je dosiahnutie exekučného titulu na uspokojenie svojej pohľadávky, a aktuálnym majetkovým pomerom dlžníka žalobca neuvádza žiadne tvrdenia, pričom všetka dôkazná aktivita žalobcu sa

koncentrovala až na pojednávaní k majetkovým pomerom Úpadcu. Až na pojednávaní konanom dňa 11.01.2022 po vykonaní sudcovskej koncentrácie konania žalobca navrhol vykonať dôkaz k majetkovým pomerom Úpadcu dopytom na správcu konkurznej podstaty úpadcu TENA OIL, a.s. JUDr. Erika Končoka k hodnote súpisu a konkurznej podstate Úpadcu, avšak k hodnote majetku dlžníka M. M. ako fyzickej osoby neuviedol žiadne tvrdenia.

30. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že uvedomujúc si povinnosť súdu postupovať pri svojom rozhodovaní takým spôsobom, aby na žalobcu neboli kladené neprímerané, prípadne až nesplniteľné požiadavky popierajúce zmysel § 42a Občianskeho zákonníka na to, aby mohol byť žalobca v spore úspešný, nie je možné neprihliadať v danej veci na skutočnosť, že konanie, v rámci ktorého sa žalobca na súde domáha odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka, začalo podaním žaloby ešte dňa 09.12.2019, pričom počas konania bolo rozhodnuté o nariadení neodkladného opatrenia rozhodnutím Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo obmedzené právo žalovaného ako vlastníka veci nakladať s predmetom kúpy, pričom neodkladné opatrenie naďalej trvá. V súdnom spore zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno žalobcu, ktorý je povinný spoľahlivo preukázať splnenie všetkých kumulatívne stanovených podmienok odporovateľnosti. Pokiaľ žalobca dôvodnosť svojej žaloby primárne založil na tvrdení, že dlžník sa zbavil predajom svojho majetku, za cenu, ktorá je v hrubom nepomere k jeho skutočnej hodnote, čím došlo k zmareniu možnosti uspokojenia pohľadávky žalobcu ako veriteľa dlžníka, a to úmyselne s cieľom zmariť uspokojenie pohľadávky veriteľa, čo muselo byť žalovanému známe, bolo jeho procesnou povinnosťou takéto tvrdenia spoľahlivo preukázať, teda tvrdiť a preukázať existenciu ukracujúceho právneho úkonu, úmysel dlžníka a vedomosť o tomto úmysle na strane žalovaného. Napriek tomu, že žalovaný už v rámci primárnej procesnej obrany, a to vyjadrenia k podanej žalobe, namietal existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, bránil sa proti tvrdeniu ukracujúceho právneho úkonu, k čomu ako dôkaz predložil listinný dôkaz, a to žalovaným zabezpečený súkromný znalecký posudok na hodnotu konkrétneho predmetu kúpy, a ktorého cena bola znalcom určená na základe účtovnej dokumentácie a ohliadky predmetu kúpy, na takto uplatnenú procesnú obranu žalovaného žalobcu do uskutočnenia pojednávania v roku 2022 nijakým spôsobom nereagoval a na preukázanie medzi stranami tejto základnej spornej skutočnosti neoznačil žiaden dôkaz. Pokiaľ žalobca opieral dôvodnosť svojho nároku o e-mailovú komunikáciu dlžníka a žalobcu zo dňa 06.12.2018, takáto listina ani s prehľadom investícií podniku za rok 2018 neumožňuje spoľahlivo prijať záver, že kúpna cena, ktorá bola medzi dlžníkom a žalovaným dojednaná, je neprímeraná a dohodnutá v rozpore s obvyklou cenou predmetu kúpy. Rovnako nie je možné konštatovať, že listinné dôkazy, ktoré boli zo strany žalobcu v konaní predložené, sú v rozpore s obsahom žalovaným predloženého dôkazu, a to znaleckého posudku, keďže listiny predložené žalobcom sa nevzťahujú k oceneniu vecí vyplývajúcich zo špecifikácie predmetu kúpy podľa prílohy k faktúre zo dňa 25.01.2019.

31. Článok 10 CSP umožňuje súdu regulovať priebeh súdneho konania, a to najmä záväznými pokynmi pre sporové strany a určovaním lehôt na ich realizáciu so zvýšenými nárokmi na zodpovednosť procesných strán za výsledok sporu. Sudcovská koncentrácia konania umožňuje súdu sankcionovať nehospodárne správanie strán v prípade, ak prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany strany uplatnia oneskorene. Požiadavka na spoľahlivé zistenie skutkového stavu je spojená aj s požiadavkou na rýchllosť súdneho konania, ktorej dosiahnutie podporuje inštitút sudcovskej koncentrácie konania. Právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov je aj ústavným právom každého, to znamená tak strany žalobcu, ako aj žalovaného, pričom rýchllosť a efektívnosť procesu závisí predovšetkým od konkrétnej veci predloženej súdu na prejednanie a rozhodnutie, na ktorý má zásadný vplyv spravidla úroveň právnej úpravy a tiež procesná disciplína účastníkov konania. Zásadne možno konštatovať, že právne posúdenie veci, ktoré nadväzuje na zistený skutkový stav v konkrétnom prípade, nemusí korešpondovať so skutočným stavom, čo je dané charakterom sporového konania. Uvedený stav vyplýva a súvisí s tzv. princípom dispozičným, prejednacím, princípom procesnej ekonomie ako aj koncentračným a zásadou formálnej pravdy. Zodpovednosť za výsledok sporu je na sporových stranách, ktoré majú preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia majú povinnosť dokázať. Procesnú aktivitu strán súd hodnotil vo väzbe na časové hľadisko, tzn. z hľadiska včasnosti, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy v súlade so všetkými princípmi sporového poriadku.

32. Zásada sudcovskej koncentrácie umožňuje súdu neprihliadať na oneskorene uplatnené prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany najmä vtedy, ak by ich vykonanie bolo spojené s nutnosťou odročenia pojednávania. Prejednacia zásada súvisí so zisťovaním skutkového stavu na základe procesnej aktivity strán sporu, ktorá je limitovaná jednak zákonnou koncentráciou konania a ďalej

sudcovskou koncentráciou konania. Procesné strany takom prípade sú povinné realizovať prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany čo najskôr, nakoľko ponechanie si dôležitých skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov na neskoršie štádium konania môže byť súdom kvalifikované ako oneskorené s dôsledkom, že súd na takéto návrhy nemusí prihliadať. Spravidla sa jedná o také prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré vyžadujú ďalšiu aktivitu súdu pred konečným rozhodnutím vo veci samej (§ 149 CSP). Na uplatnenie takýchto prostriedkov je viazaná požiadavka relevantnosti a včasnosti a pokiaľ ide o časové kritérium, hoci toto nie je dané objektívnou časovou hranicou, avšak je charakterizované tak, že tieto úkony nebolo možné uplatniť skôr a zároveň strana konala podľa úvahy súdu rýchlo a hospodárne. Sudcovská koncentrácia konania potom predstavuje procesnú preklúziu práva, ktorej účelom je spor zrýchliť, zefektívniť a zabrániť tomu, aby strany predkladali nové a ďalšie skutkové tvrdenia alebo návrhy na vykonanie dôkazov až na pojednávaní, čo by predlžovalo celkový proces z dôvodu potreby odročenia pojednávania na to, aby bol druhej procesnej strane poskytnutý priestor na vyjadrenie sa k novotvrdeným skutočnostiam, aby mohli byť zabezpečené a vykonané ďalšie doteraz procesnou stranou neproduktované dôkazy.

33. Kritériom posudzovania účinnosti prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v spore je najmä časové hľadisko, kedy súd je oprávnený nepriznať účinky v konaní úkonom, ktoré strana urobila oneskorene a súčasne je splnená podmienka, že takýto úkon mohla urobiť už v skoršom procesnom úkone, ak by konala s náležitou starostlivosťou, rýchlo a hospodárne. Výklad a aplikácia ustanovení, ktoré upravujú procesný inštitút koncentrácie konania, je potrebné vykladať v súlade so základnými princípmi CSP, t.j. so zásadou spravodlivosti a princípom právnej istoty a rovnosti účastníkov. Teda každej strane musí byť umožnené reagovať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany protistrany a prostriedky procesného útoku a obrany nemožno považovať za neuplatnené včas, ak sú reakciou na prostriedky procesného útoku a obrany protistrany.

34. Žalobcom až na pojednávaní navrhované dôkazy k preukázaniu existencie a platnosti odporovanej kúpnej zmluvy, k momentu uzavretia kúpnej zmluvy, k úhrade kúpnej ceny za prevod predmetu kúpy, ktorá skutočnosť doposiaľ nebola medzi procesnými stranami namietaná resp. sporná, k účtovnej evidencii faktúry, ktorou dlžník ako predávajúci vyúčtoval žalovanému kúpnu cenu za predmet kúpy, okresný súd hodnotil z pohľadu existencie osobitných dôvodov na strane žalobcu, keď platí, že predloženie skutkových tvrdení alebo dôkazných návrhov až na pojednávaní nie je včasné (uznesenie Krajského súdu Košice, č.k. 11Co/276/2019 zo dňa 24.08.2020). Po vyčerpaní repliky a dupliky by strany zásadne nemali mať možnosť uvádzať nové skutočnosti a dôkazy v podmienkach režimu sudcovskej koncentrácie. V prípade žalobcu priznanie možnosti takejto dodatočnej lehoty by nevyhnutne bolo spojené s odročením pojednávania a súčasne výsledkom takéhoto postupu by bolo zvýhodnenie jednej zo sporových strán, v danom prípade žalobcu na úkor žalovaného. Žalobca do momentu vykonania dokazovania nenamietal okamih uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi dlžníkom a žalovaným dňa 25.01.2019, nenamietal úhradu kúpnej ceny žalovaným a rovnako nerozporoval závery vyplývajúce zo žalovaným predložených znaleckých posudkov k všeobecnej hodnote predmetu kúpy v sume 520,- a 541,- Eur a k hodnote podniku M. M. TENA OIL k dátumu ocenenia podniku dňa 02.07.2019 v sume 7.095.290,- Eur. Žalobcom navrhovaný dôkaz vykonaním dopytu na Finančnom riaditeľstve SR k otázke zaúčtovania spornej faktúry č. 191009848 v účtovníctve dlžníka a žalovaného nesmeroval k preukázaniu základnej podmienky odporovateľnosti právneho úkonu, ktorou je existencia ukracujúceho právneho úkonu, a preto súd navrhovaný dôkaz zamietol. Ak týmto dôkazom žalobca mienil preukazovať, že medzi dlžníkom a žalovaným bol len predstieraný, t.j. fingovaný právny úkon, takýto dôkaz by smeroval k preukázaniu neplatnosti právneho úkonu a nie k popretiu jeho právnych účinkov. A hoci žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní označil za spornú skutočnosť ekvivalentnú cenu predmetu kúpy, na preukázanie tejto spornej skutočnosti žalobca neoznačil žiaden dôkaz. Z listinných dôkazov predložených žalobcom existenciu ukracujúceho právneho úkonu z dôvodov vyššie uvedených nemožno dovodiť. Naopak skutočnosť, že napadnutým právnym úkonom bola dojednaná primeraná kúpna cena, žalovaný preukázal súkromným znaleckým posudkom, ktorý ak má všetky zákonom predpísané náležitosti, súd v konaní vykonáva, ako keby išlo o znalecký posudok nariadený súdom. Závery tohto znaleckého posudku žalobca relevantne nespochybnil, výsluch znalca nenavrhol a neučinil ani iný kvalifikovaný dôkazný návrh na preukázanie dôvodnosti svojho nároku.

35. Vzhľadom na záver okresného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu ukracujúceho právneho úkonu dlžníka, súd ostatné žalobcom (oneskorene) označené dôkazné návrhy zamietol, keďže

ich vykonanie by malo svoje opodstatnenie len za predpokladu, že ukracujúci právny úkon dlžníka by bol v konaní spoľahlivo preukázaný.

36. V danom prípade okresný súd konštatoval, že napriek žalobcom zdôrazňovanej pandemickej situácii, zdravotným problémom na strane právneho zástupcu žalobcu a obmedzeným možnosťami žalobcu ako veriteľa pohľadávky, ktorý nebol účastníkom odporovaného právneho úkonu, je potrebné striktnejšie posudzovať prípustnosť oneskoreného uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, pokiaľ je strana zastúpená advokátom, ako tomu bolo v prípade žalobcu. U procesnej strany, ktorá je v konaní právne zastúpená, je reálny predpoklad a možnosť legitímne očakávať, že spor bude vedený koncentrovane, efektívne a kvalifikovane tak, aby bolo možné vo veci bez zbytočných prieťahov rozhodnúť. Zásadne nie je možné prostredníctvom princípu spravodlivosti prenášať procesnú aktivitu a vyhľadávanie dôkazov na súd, čo by znamenalo porušenie princípu rovnosti strán v spore, ktorý je upravený v čl. 6 CSP. Nie je možné súhlasiť so stanoviskom žalobcu, že dôkazné návrhy učené žalobcom až na pojednávaní, boli bezprostrednou reakciou na žalovaným uvádzané nové skutočnosti, ktoré by vyplynuli z vykonaného dokazovania v priebehu pojednávania. Všetky dôkazné prostriedky, o ktoré žalovaný opiera dôvodnosť uplatnenej procesnej obrany, žalovaný uviedol v rámci svojich vyjadrení k žalobe a tieto vyjadrenia spolu s listinnými dôkaznými prostriedkami boli riadne a včas doručené žalobcovi s možnosťou vyjadriť sa k ich obsahu, čo žalobca od 23.07.2020, kedy bol žalobcovi doručený posledný žalovaným predložený dôkazný prostriedok, nevyužil. Vychádzajúc z vlastnej úvahy súdu pre aplikáciu a uplatnenie sudcovskej koncentrácie, súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to s prihliadnutím na dĺžku konania, v konaní obmedzené vlastnícke právo žalovaného nakladať s vecou, ako aj vo väzbe na zistený skutkový stav z doteraz vykonaných dôkazov, na dodatočné dôkazné návrhy žalobcu neprihliadol a vo veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov rozhodol. Postup žalobcu v celom priebehu konania možno vyhodnotiť ako neefektívny a nekoncentrovaný, keď žalobca až na pojednávaní dňa 11.01.2022 reagoval na procesnú obranu žalovaného, a keď až na pojednávaní konanom dňa 21.01.2022, ktorému predchádzalo odročenie pojednávania dňa 11.01.2022 z dôvodu akútnej zdravotnej indispozície právneho zástupcu žalobcu v momente pred záverečnými prednesmi právnych zástupcov strán, vo veci doručil súdu e-mailové podanie zo dňa 21.01.2022 spolu s prílohami, ktoré tvorilo spolu šesť listinných dôkazných prostriedkov.

37. Vzhľadom na to, že žalobca v konaní nepreukázal splnenie jednej zo základných kumulatívne stanovených podmienok úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu, a to existenciu ukracujúceho právneho úkonu dlžníka, pričom žiaden z oneskorene predložených dôkazných prostriedkov na preukázanie tejto spornej skutočnosti žalobca nepredložil, resp. neoznačil, súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol a súčasne súd zrušil nariadené neodkladné opatrenie uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/20/2020 zo dňa 11.03.2020 postupom podľa § 335 ods. 1 CSP, podľa ktorého zákonného ustanovenia neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta, zamieťa alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.

38. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca, ktorý namietal, že okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Postup okresného súdu na pojednávaní konanom dňa 11.01.2022 ako i dňa 21.01.2022 považuje žalobca za nesprávny, nezákonný a nespravodlivý vo vzťahu k predmetu konania. Zotrvál na právnom názore, že konanie sa prerušilo podľa § 47 ZKR v dôsledku vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti TENA OIL a. s., so sídlom Langsfeldova 5405/1, 036 01 Martin, do ktorej vložil podnik M. M. TENA OIL na Bystričku 815/28, 036 01 Martin, IČO: 37 405 519. Opačný názor okresného súdu považoval za nesprávny odvolateľ. Tiež poukázal na komentár k § 57 ZKR od autora prof. JUDr. Milana Ďuricu. Žalobca má voči spoločnosti TENA OIL a. s., so sídlom Langsfeldova 5405/1, 036 01 Martin, IČO: 52 393 561, pohľadávku prihlásenú aj zistenú v konkurze, pričom správca JUDr. Erik Končok vo svojom vyjadrení tvrdí, že „v súčasnosti vo všeobecnej podstate úpadcu nie je evidovaný žiaden majetok a súčasne, že na základe ním vykonanej lustrácie majetku M. M. ako zákonného ručiteľa úpadcu TENA OIL nebol zistený žiadny majetok, ktorý

by mohol slúžiť na úhradu pohľadávok veriteľov vrátane nezabezpečených veriteľov, medzi ktorých patrí aj žalobca“. M. M. je vedený ako povinný vo viac ako v 21 exekučných konaniach. Žalobca má zistenú pohľadávku potrebnú na úspech v tomto konaní proti žalovanému, a to v konkurze, z dôvodu tohto ju nie je možné zistiť už v inom súdnom konaní, a teda jeho zistenú pohľadávku je nevyhnutné považovať za vymáhateľnú pre účely konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu pre jeho odporovateľnosť. Napadnutým úkonom boli veritelia M. M., resp. TENA OIL a.s. ukrátení. Je nevyhnutné prisvedčiť správnosti právneho názoru prof. JUDr. Milana Ďuricu o prerušení tohto konania, nakoľko žalobca nemá možnosť získať exekučný titul, na základe ktorého by mohol viesť exekúcie na majetok žalovaného na základe výsledku tohto konania v prospech žalobcu, ale v tomto konaní môže pokračovať len správca, ktorý na základe výsledku tohto konania v prospech správcu ako žalobcu zapíše predmetný majetok, ktorý ušiel z majetku M. M.. Vyčítal okresnému súdu, že nevykonal nasledovné dôkazy, ktoré boli predložené žalobcom : „1. E-mailová správa od JUDr. Erika Končoka, správcu konkurznej podstaty úpadcu TENA OIL, a.s., so sídlom Langsfeldova 5405/1, 036 01 Martin, IČO: 52 392 651, zo dňa 12.01.2022. 2. Súhrnná prihláška nezabezpečených pohľadávok žalobcu do konkurzu na majetok úpadcu TENA OIL, a.s., so sídlom Langsfeldova 5405/1, 036 01 Martin, IČO: 52 392 651. 3. Potvrdenie o zapísaní prihlásených pohľadávok do zoznamu pohľadávok prihlásených veriteľov. 4. Oznámenie o popretí pohľadávky prihlásenej do konkurzu sp.zn. 9K/12/2019. 5. Správa správcu veriteľskému výboru o činnosti v konkurze podľa § 37 ods. 5 ZKR. 6. Zoznam exekúcií vedených na žalovaného ako povinného ku dňu 18.01.2022 podľa Registra poverení na vykonanie exekúcie Okresného súdu Banská Bystrica od 01.04.2017.“ (č.l. 533 rub spisu). Súd prvej inštancie nevykonal ani dôkaz navrhnutý žalobcom v spočívajúcom dotaze na Finančné riaditeľstvo SR či žalovaný a M. M. uviedli faktúru č. 191009848 vystavenú M. M. vo svojich kontrolných výkazoch, ak áno, tak kedy, aby sa zistilo či a kedy vlastne došlo reálne k prevodu predmetných nádrží na žalovaného. Žalobca má za to, že konanie je prerušené zo zákona ako konanie týkajúce sa majetku podliehajúceho konkurzu, a teda nie je potrebné o tomto procesne rozhodovať, a to ani na pojednávaní. Hodnota každej nádrže zodpovedá sume 2.200,- Eur, za akú ju M. M. ponúkol žalobcovi v decembri 2019, čo preukázal emailovou komunikáciou.

39. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojej argumentácii, že konanie nie je prerušené a poukázal pritom na dôvody rozsudku súdu prvej inštancie. Tiež trvá na tom, že boli vykonané riadne všetky dôkazy v konaní a pokiaľ nevykonal navrhovaný dopyt, okresný súd tak nevykonanie náležite odôvodnil. Neekvivalentnosť dojednanej kúpnej ceny medzi dlžníkom a žalovaným bola namietaná žalobcom, ktorú námietku podľa žalovaného správne okresný súd vyhodnotil a k procesnej obrane žalovaného sa žalobca dostatočne nevyjadril. Napadnutý rozsudok je vecne správny a navrhol ho potvrdiť.

40. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania prejednal vec v medziach § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalobcom a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného v napadnutých výrokoch, ktorým bola žaloba zamietnutá, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob//20/2020 zo dňa 11.03.2020, vo výroku o trovách konania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania bolo odvolanie podané žalobcom odmietnuté podľa § 386 písm. c) CSP ako odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

41. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

42. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

43. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

44. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom.

Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým žalobu zamietol a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom k tomuto meritórnemu výroku napadnutého rozsudku, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 1 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu v predmetnej časti. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

45. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/102/2022 zo dňa 12.06.2023, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

46. Odvolací súd uvádza, že v rámci danom odvolaní žalobcu preskúmal postup v prvoinštančnom konaní a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, pričom konštatoval, že napadnutý rozsudok v rovine odôvodnenia je koherentný so zákonnou úpravou správne aplikovanou a interpretovanou okresným súdom na zistený skutkový stav, tak ako vyplynulo z dokazovania dostatočne vykonaného pre možnosť rozhodnutia vo veci samej. Odvolací súd zvyrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998; pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 345/2012-30 zo dňa 26.11.2012).

47. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu do výrokovej časti rozsudku, ktorou bol zamietnutý žalobcov návrh na prerušenie konania, odvolací súd uvádza, že na to, aby došlo k vecnému prejednaniu odvolania odvolacím súdom, odvolanie musí spĺňať všetky zákonom predpísané podmienky prípustnosti tohto riadneho opravného prostriedku. Jednou z objektívnych zákonných podmienok prípustnosti odvolania je, aby smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné.

48. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

49. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,

- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

50. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

51. Z dôvodu, že proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým nebolo vyhovené návrhu na prerušenie konania, zákonná úprava nepripúšťa odvolanie, t.j. odvolanie nie je prípustné, sa následne krajský súd ako súd odvolací ani nemohol zaoberať odvolacími dôvodmi žalobcu, ktorý tvrdil nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh na prerušenie konania a bolo na mieste odvolanie v tejto časti odmietnuť. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že na pojednávaní konanom dňa 11.01.2022 okresný súd vyhlásil rozhodnutie, ktorým návrh žalobcu na pripustenie zmeny procesnej strany žalobcu učený podaním žalobcu zo dňa 05.01.2022 zamietol. V zmysle § 47 ods. 1 ZKR, „ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu.“ Z § 47 ods. 1 ZKR teda vyplýva, že prerušenie súdnych a iných konaní zákonná úprava predpokladá vtedy, ak sa tieto konania týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, ktorý patrí Úpadcovi. V takom prípade dochádza k prerušeniu konania ex lege, a preto nie je potrebné o tom rozhodovať súdom. Majetok, ktorý podlieha konkurzu, bližšie vymedzuje § 67 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom za tento majetok zákonná úprava vymedzuje majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu, majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky a prípadne iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon. V posudzovanej právnej veci sa žalobca domáha určenia právnej neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi dlžníkom a žalovaným ako treťou osobou, ktorá nadobudla majetok dlžníka, a to v čase pred vyhlásením konkurzu na majetok Úpadcu. Predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu je platnosť právneho úkonu, to znamená, že platným právnym úkonom kúpnej zmluvy došlo k prevodu vlastníckeho práva majetku dlžníka na tretiu osobu, v danom prípade žalovaného. Pokiaľ k vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka TENA OIL a. s. (Úpadcu) došlo zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku dňa 07.04.2020 s účinkami zverejnenia dňa 08.04.2020 a k uzatvoreniu odporovanej kúpnej zmluvy dňa 25.01.2019, je možné konštatovať, že majetok, ktorého sa odporovateľnosť týka, nie je priamo majetkom patriacim Úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu. K prerušeniu konania by v teoretickej rovine mohlo dôjsť v prípade, ak by správca majetok, ktorý bol Úpadcom prevedený na tretiu osobu odporovateľným právnym úkonom alebo neplatným právnym úkonom, zapísal do konkurznej majetkovej podstaty Úpadcu, k čomu však k momentu rozhodovania súdu nedošlo, prípadne, ak by správca konkurznej podstaty úpadcu využil svoju aktívnu vecnú legitímáciu po vyhlásení konkurzu a uplatnil svoje odporovacie právo alebo iný z veriteľov Úpadcu v rámci konkurzného konania za podmienok vyplývajúcich zo zákona o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“). V takom prípade by nastal predpoklad upravený v § 67 ods. 1 písm. d) ZKR, to znamená, že zápisom majetku do konkurznej podstaty by išlo o iný majetok ustanovený zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Úpadca nie je procesnou stranou tohto konania a správca nevstupuje do konania na miesto žalobcu ako veriteľa. Správca nadobúda aktívnu vecnú legitímáciu na podanie odporovacej žaloby podľa ZKR, avšak k momentu rozhodovania okresného súdu takáto žaloba podaná nebola. V konaní vedenom podľa § 42a Občianskeho zákonníka podľa názoru konajúceho súdu nemôže po vyhlásení konkurzu pokračovať správca, keďže podmienky uplatnenia odporovateľnosti, zákonné lehoty, účinky úspešnej odporovateľnosti právneho úkonu ako aj samotný žalobný návrh podľa § 42a Občianskeho zákonníka a podľa ZKR sú rozdielne. Odvolací súd na tomto mieste odkazuje na ods. 24. a 25. napadnutého rozsudku okresného súdu.

52. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že ťažiskové odvolacie dôvody, ktorými sa odvolací súd mohol zaoberať, spočívali v rovine právneho posúdenia veci a skutkového stavu, pričom žalobca mal odlišné nazeranie na právne hodnotenie skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie, než ktoré tvorilo základ meritórneho rozhodnutia. Cez odvolacie dôvody žalobcu nemal odvolací súd priestor pre iné hodnotenie veci, než ktoré vykonal okresný súd, pričom neboli zistené dôvody pre zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

53. K námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že pod vecou je potrebné rozumieť predmet konania a s ním súvisiace prejudiciálne otázky. Pod nesprávnym právnym posúdením veci treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav neaplikoval príslušnú právnu normu alebo aplikoval nesprávnu právnu normu alebo aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. V danom prípade však napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nevychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. V konečnom dôsledku teda žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno. Z tohto relevantného záveru potom okresný súd vecne správne rozhodol, ak žalobe žalobcu nevyhovelo a odvolací súd predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil za aplikácie § 387 ods. 1 CSP. Pre úplnosť a aj vo všeobecnej rovine považuje odvolací súd za vhodné k otázke dôkazného bremena uviesť, že nepochybne dôkazné bremeno v danom sporovom konaní bolo primárne na strane žalobcu. Procesno-právnym následkom (ne)unesenia dôkazného bremena sporovej strany je jej (ne)úspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúce k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze buď v dôsledku absencie dôkazov ako takej (napr. neexistencia, strata, zničenie listín, úmrtie svedka) alebo v dôsledku ich neoznačenia, nedoloženia sporovou stranou, dopad, neúspech sa pričíta tej strane sporu, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno. Zodpovednosť za preukázanie skutočností, ktoré musí sporová strana preukázať, zásadne určuje hmotno-právna norma, ktorá je na sporový vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo sporových strán je povinná stanovený okruh skutočností preukázať (k tomu obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 78/2010 z 23. mája 2012). Uvedené rovnako platí i v prípade, že dôkazy nie sú produkované v predpísanom procesnom štádiu prvoinštančného konania.

54. Odvolací súd dodáva, že každý, kto sa domáha svojho nároku na súde v civilnom sporovom konaní, si musí byť vedomý, že súd rozhoduje na základe skutkového stavu veci, tak ako vyplynie z vykonaného dokazovania (§ 150 CSP, § 215 CSP), pričom právo na prístup k súdu, právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s právom na úspech v konaní.

55. Krajský súd poukazuje na to, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces, je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva, je právo na relevantné, zákonom zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veľkom senáte sp.zn. IV Cdo 2/2017).

56. Podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

57. Krajský súd vzhľadom k odvolaciemu dôvodu žalobcu (vychádzajúc z obsahu odvolania) sa zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v pojednávanej veci žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred okresným súdom. Odňatím možnosti konať sa rozumie taký chybný proces súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu civilný súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Predmetnému dôvodu odvolania sú vlastné 3 pojmové

znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala strane sporu. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje strane sporu realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Civilným súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

58. Nebolo možné sa stotožniť s námietkou odvolateľa o porušení jeho práva na spravodlivý proces ako strany sporu v konaní pred okresným súdom. Krajský súd konštatuje, že okresný súd poskytol žalobcovi ako strane sporu priestor uplatňovať svoje práva, z ktorého dôvodu nebolo možné dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu. V súvislosti so svojimi závermi poukazuje krajský súd primerane i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 153/07, podľa ktorého „...zmyslom procesných garancií, vyplývajúcich z čl. 47 ods. 3 a z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je zabezpečiť, aby bola účastníkovi konania, na ktorého sa tieto garancie vzťahujú, poskytnutá zo strany príslušného orgánu verejnej moci rozumná a dostatočná možnosť uplatniť svoj vplyv na priebeh a výsledok konania využitím svojich procesných práv za podmienok, ktoré ho nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhým účastníkom konania. Ak procesný postup orgánu verejnej moci objektívne poskytol účastníkovi konania priestor uplatniť tieto procesné práva, no ten ich bez dôvodu hodného osobitného zreteľa nevyužil (prípadne nevyužil v plnom rozsahu), nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu, na rovnosť v konaní alebo na prerokovanie veci v jeho prítomnosti, prípadne k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie“.

59. Odvolací súd poukazuje na to, že pri komplexnom hodnotení argumentácie žalobcu tak v žalobe ako i v ďalšom konaní pred okresným súdom a tiež v odvolaní, postupoval odvolací súd v zmysle zachovania zásady rovnosti účastníkov vnímajúc i zásadu „iura novit curia“ vo väzbe na dôkaznú povinnosť žalobcu na to, že bolo práve na žalobcovi, akým spôsobom naloží so svojím dôkazným bremenom, pričom toto nemôže prenášať v celom rozsahu na súd. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3 Cdo 192/2004).

60. Je nepochybné, že civilné konanie je ovládané zásadou iura novit curia (práva pozná súd). Sporové strany nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je, alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

61. Napriek tomu, že odvolací súd vníma argumentáciu žalobcu v odvolaní, je vzhľadom na všetky už uvedené východiská a závery odvolacieho súdu namieste pripomenúť i ďalšiu zásadu, a to princíp rovnosti zbraní, ako jeden zo znakov širšieho konceptu spravodlivého súdneho konania, vyžaduje, aby

každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície vis - á - vis proti jej protistrane (pozri napr. Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, 18. februára 1997, ods. 23, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-I). Okrem tejto požiadavky koncept spravodlivého súdneho konania v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri Nideröst-Huber, citované vyššie, ods. 24; a Milatová, citované vyššie, ods. 59) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012, sp.zn. 5 Cdo 16/2012). Vzhľadom na závery okresného súdu, ktorých východiskom boli teda skutkové tvrdenia žalobcu v žalobe a v priebehu celého prvostupňového konania, prirodzene za rešpektovania zásady iura novit curia a v neposlednom rade potom i zásady rovnosti účastníkov konania, nemohol odvolací súd vyhodnotiť argumentáciu žalobcu použitú v odvolaní, ako takú, ktorá by mala vplyv na už konštatovanú vecnú správnosť záverov okresného súdu, ktorý žalobu zamietol, odvolacím súdom. Nemožno podľa krajského súdu opomínať, že súd je viazaný skutkovými tvrdeniami vymedzenými v žalobe a nie je oprávnený uvedené skutkové tvrdenia upravovať, resp. prispôbovať.

62. Medzi stranami nespornou skutočnosťou je existencia kúpnej zmluvy, ktorej odporovateľnosti sa žalobca v konaní domáha. Rovnako je nesporná pohľadávka žalobcu z obchodno-právneho vzťahu medzi dlžníkom a žalobcom, z ktorej záväzok dlžníka prešiel predajom podniku z dlžníka M. M. TENA OIL, IČO: 37 405 519 podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na Úpadcu TENA OIL a.s., a ktorá doposiaľ uspokojená nebola. Nespornou skutočnosťou je vyhlásenie konkurzu na majetok Úpadcu a prihlásenie pohľadávky žalobcu v konkurznom konaní Úpadcu, ktorá vo výške istiny a časti úrokov z omeškania bola správcom zistená. Rovnako je nespornou skutočnosťou uplatnenie pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi M. M. z titulu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka v súdnom konaní na základe žaloby vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Cb/78/2019, ktoré konanie k momentu rozhodovania danej veci nebolo doposiaľ právoplatne skončené. Obrana žalovaného spočívala na tvrdení, že žalobca podanou žalobou nepreukázal existenciu svojej vymáhateľnej pohľadávky, nepreukázal kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, ktorým by došlo k zmareniu uspokojenia pohľadávky žalobcu. Rovnako žalovaný poprel preukázanie úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a vedomosť žalovaného ako nadobúdateľa predmetu kúpy o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Súčasne žalovaný uviedol, že v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi dlžníkom a žalovaným, dohodnutá kúpna cena zodpovedala skutočnej hodnote predmetu kúpy, a preto nemohlo dôjsť k zmenšeniu majetku dlžníka. Žalobca nepreukázal neekvivalentnosť ceny predmetu kúpy, pričom v žalobe označené nádrže AdBlue, ktoré mali tvoriť predmet kúpy, podľa obrany žalovaného nezodpovedajú špecifikácii tovaru tak, ako bol tento uvedený v prílohe k faktúre, ktorou predávajúci vyúčtoval kupujúcemu kúpnu cenu tovaru. Žalovaný uviedol, že s dlžníkom obchodoval dlhé roky, dodával dlžníkovi tovar a vzhľadom na niekoľkoročné obchodné skúsenosti s dlžníkom v dobrej viere žalovaný od neho odkúpil 147 ks nádrží na AdBlue. Z obsahu skutkových tvrdení uvedených žalobcom v podanej žalobe vyplýva, že žalobca sa domáha určenia odporovateľnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy, ktorú mal dlžník žalobcu uzatvoriť so žalovaným v období mesiacov január až február roku 2019, kedy mal žalobca predatť žalovanému 147 kusov nádrží na AdBlue, do ktorých dlžník aj napriek tomu po predaji objednával od žalobcu tovar až do mesiaca máj 2019. Na preukázanie svojho tvrdenia k uzatvorenej kúpnej zmluve žalobca predložil okresnému súdu faktúru č. 191009848, vystavenú predávajúcim - dlžníkom M. M., podnikajúcim pod obchodným menom M. M. TENA OIL dňa 25.01.2019, z obsahu ktorej vyplýva, že k uskutočneniu predaja tovaru došlo dňa 25.01.2019, v špecifikácii, ktorá je vymedzená v rámci predmetu fakturácie a súčasne v prílohe k faktúre (č.l. 110 až č.l. 112) v celkovej kúpnej cene 88.200,- eur s dátumom splatnosti faktúry dňa 05.02.2019. Moment uzatvorenia odporovanej kúpnej zmluvy potvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe a k uvedenému momentu žalovaný predloženým znaleckým posudkom preukazoval všeobecnú hodnotu predmetu kúpy.

63. V zhode s okresným súdom i odvolací súd uvádza, že z ostatných skutkových tvrdení žalobcu ďalej vyplýva, že pohľadávka žalobcu, ktorá mala byť predmetným právnym úkonom kúpnej zmluvy ukrátená, žalobcovi vznikla v mesiaci február až máj 2019 v súvislosti s uskutočnenými dodávkami tovaru do predmetných nádrží žalovaného. Napriek tomu, že žalovaný v rámci procesnej obrany už vo vyjadrení k žalobe namietol existenciu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu k okamihu uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy, žalobca na takto uplatnenú procesnú obranu žalovaného do termínu pojednávania nereagoval. Napriek tomu, že judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pripúšťa možnosť úspešne sa domáhať odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka aj za stavu, že medzi

dlužníkom a žalobcom neexistoval právny vzťah v čase uzatvárania tohto odporovaného právneho úkonu (obdobne rozsudok NS SR zo dňa 18. decembra 2002, sp. zn. 5 Cdo 142/02), avšak v konaní musí byť objektívne preukázané, že tretia osoba, v konkrétnom prípade žalovaný, musela úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa za daných okolností pri náležitej starostlivosti poznať. V konaní nespornou skutočnosťou je, prihlásenie pohľadávky žabcom v konkurznom konaní úpadcu, čo predstavuje uplatnenie pohľadávky na súde a rovnako je nesporné, že pohľadávka žalobcu v časti istiny 304.339,08 eur bola v konkurznom konaní správcom zistená. Rovnako je nesporné, že žalobca si uplatnil svoju pohľadávku z titulu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka voči dlžníkovi M. M. na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 18Cb/78/2019, ktoré konanie k okamihu rozhodovania súdu nebolo doposiaľ právoplatne skončené, ale jedná sa nepochybné o pohľadávku veriteľa vymáhateľnú na súde.

64. Vzhľadom na povahu uplatneného nároku súd v predmetnej právnej veci posudzoval splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka, ktoré sú upravené ako kumulatívne podmienky v ust. § 42a a nasl. Občianskeho zákonníka. Predpokladom úspešnej odporovateľnosti je platnosť odporovateľného právneho úkonu. Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky svojho veriteľa (animus fraudandi), ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. V danom prípade ide o lehotu hmotnoprávnu, t.j. prekluzívnu, tzn. že v tejto lehote musí byť žaloba podaná na súde. Právo odporovať právnomu úkonu možno uplatniť proti osobám, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, príp. proti ich dedičom alebo právnym nástupcom. Voči tretím osobám možno odporovať právnomu úkonu vtedy, ak im boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu.

65. Odvolací vo vzťahu posúdenia dôvodnosti odvolania žalobcu zvyrazňuje závery okresného súdu, ktorý bezprostredne pred uskutočnením pojednávania konaného dňa 11.01.2022 preverením v súdnom registri zistil, že doposiaľ nie je vedené konanie o vylúčenie majetku, ktorý tvoril predmet odporovanej kúpnej zmluvy, z konkurznej podstaty Úpadcu TENA OIL a.s., rovnako nahliadnutím do Obchodného vestníka nebolo zistené, že by správca konkurznej podstaty Úpadcu TENA OIL a. s. zapísal do konkurznej podstaty úpadcu majetok, ktorý tvoril predmet odporovaného právneho úkonu dlžníka podľa špecifikácie uvedenej žalobcom v podanej žalobe vo veci sp.zn. 10Cb/108/2019 a rovnako nebolo zistené podanie odporovacej žaloby správcom, prípadne iné skutočnosti majúce priamy dopad na procesné podmienky tohto konania s dôsledkom prerušenia konania Okresného súdu Žilina pod sp.zn. 10Cb/108/2019, to všetko za súčasného konštatovania, že žalobca sa domáha určenia právnej neúčinnosti právneho úkonu dlžníka, a to nielen vo vzťahu k pohľadávke z titulu úhrady kúpnej ceny tovaru dodaného dlžníkovi v sume 304.339,08 eur, z ktorého vzťahu je aktuálnym dlžníkom Úpadca na základe zákonného prechodu záväzku v súvislosti s predajom podniku, ale tiež vo vzťahu k vymáhateľnej pohľadávke žalobcu, ktorú má voči dlžníkovi M. M. - fyzickej osobe z titulu zákonného ručenia podľa § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka.

66. Je možné nielen podľa okresného súdu, ale i podľa odvolacieho súdu stotožniť sa s právnym názorom žalobcu, že odporovateľnosť v konkurze je možné uplatňovať najskôr až po vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, čo vyplýva z aktívnej vecnej legitímácie, ktorú má po vyhlásení konkurzu správca a prípadne veriteľ, ktorý si prihlásil svoju pohľadávku, ak odporovateľnosť neuplatní správca konkurznej podstaty úpadcu. Pred vyhlásením konkurzu môže veriteľ podať odporovaciu žalobu a domáhať sa neúčinnosti právnych úkonov podľa § 42a Občianskeho zákonníka, avšak za predpokladu, že majetok, ktorý bol prevedený odporovaným právnym úkonom dlžníka, nie je zapísaný do konkurznej podstaty úpadcu, prípadne správca alebo veriteľ úpadcu nepodá odporovaciu žalobu podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Napriek tomu, že aktuálna právna úprava explicitne neupravuje vzťah odporovacej žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka a podľa § 57 ZKR, z ich podstaty a účelu konkurzného a odporovacieho konania možno dovodiť prednosť úpravy podľa § 57 ZKR. Pokiaľ však žalobca je veriteľom vymáhateľnej pohľadávky voči viacerým dlžníkmi z rôznych právnych dôvodov, súd v ktoromkoľvek štádiu prihliada na podmienky konania a možnosti prípadného fakultatívneho prerušenia konania, to všetko v pomeroch konkrétnej prejednávanej veci. V situácii, keď k momentu pojednávania a rozhodovania súdu žalobca nepreukázal splnenie všetkých kumulatívne stanovených podmienok odporovateľnosti právneho úkonu tak, aby bolo možné žalobe vyhovieť, akékoľvek prerušenie konania by bolo v rozpore s čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a teda výsledok tohto konania by v prípade neúspešnej žaloby nemal a nemohol mať žiaden dopad na uspokojenie ostatných veriteľov

úpadcu v konkurznom konaní. Rovnako rozhodnutie v danej veci nevytvára žiadnu procesnú prekážku pre uplatnenie odporovacieho práva správcom konkurznej podstaty úpadcu.

67. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozsudku okresného súdu, že z hľadiska ústavne zaručeného práva na spravodlivý proces je jednou zo základných požiadaviek na súdne rozhodnutie jeho predvídateľnosť. K otázke, čo možno považovať za prekvapivé, či (ne)predvídateľné rozhodnutie súdu, sa už v minulosti vyjadroval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Podľa neho, „O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo 1/2018 z 21. marca 2018). „Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. októbra 2011, sp.zn. 7Cdo 42/2010).

68. Odvolací súd vo vzťahu k svojmu rozhodnutiu v časti zodpovedajúcej odvolaniu žalobcu, proti výroku, ktorým okresný súd zrušil uznesenie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/20/2020 zo dňa 11.03.2020 v celom rozsahu poukazuje na rozhodujúcu právnu úpravu, v zmysle ktorej :

69. Podľa § 357 písm. e) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1.

70. Podľa § 335 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta, zamieťa alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje.

71. Vzhľadom k tomu, že podľa zistení odvolacieho súdu došlo k naplneniu zákonných podmienok v zmysle § 335 ods. 1 CSP bolo namieste zrušenie uznesenia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Cob/20/2020 zo dňa 11.03.2020, preto odvolaním napadnutá časť rozsudku okresného súdu bola vyhodnotená ako vecne správna v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

72. Odvolací súd nezistil skutočnosti svedčiace o takom procesnom postupe súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého by došlo k prijatiu prekvapivého (nepredvídateľného) rozhodnutia vo veci samej. Pri zhodnotení celého priebehu prvoinštančného konania mal žalobca, a to od momentu doručenia žaloby s prílohami, do momentu vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania na pojednávaní, vytvorený dostatočný priestor pre produkovanie svojho útoku voči žalovanému.

73. Vzhľadom na výsledky odvolacieho konania s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uvádza, že v danom prípade nejde o nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi, a to tak skutkovými ako aj právnymi, sa odvolateľ nestotožňuje. Polemizovanie - nespokojnosť odvolateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym posúdením sporu súdom prvej inštancie, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP), nezakladá dôvodnosť odvolania.

74. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je

právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námičkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

75. Ak bola žaloba žalobcu rozsudkom okresného súdu zamietnutá, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

76. V závere svojho odôvodnenia krajský súd opäť poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP. Pokiaľ odvolaním žalobcu neboli zadefinované konkrétne odvolacie dôvody k závislému výroku o trovách konania, tak následne ani krajský súd nepodrobil osobitnému prieskumu tento výrok, ktorý bol ako závislý od výroku vo veci samej rovnako potvrdený.

77. Krajský súd má za to, že ako odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, čo je pre náležitosť riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu postačujúce, ak ani v konaní o opravnom prostriedku nie je odvolací súd povinný dať odpoveď na každý argument, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný a zásadný význam, k čomu zo strany krajského súdu došlo.

78. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému voči žalobcovi bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením. Žalovaný bol úspešný v konaní o odvolaní žalobcu vo veci samej, ako aj v konaní o návrhu žalobcu na prerušenie konania. Odmietnutie odvolania vyvolal žalobca, keď jeho odvolanie bolo vyhodnotené ako neprípustné, preto z právneho hľadiska je zavinenie za skončenie odvolacieho konania na jeho strane a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania, vzniknuté na strane žalovaného. V odvolacom konaní bol teda v celom rozsahu úspešný žalovaný

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.